

JA, SIMON

... PROTI
PRAVIDLÁM
HOMO SAPIENS

Becky
Albertall:

Ja, Simon teraz v kinách ako film od Twentieth Century Fox

JA, SIMON

... PROTI
PRAVIDLÁM
HOMO SAPIENS

Knihy, ktoré by sa ti mohli páčiť:

JOHN GREEN
Kam zmizla Aljaška

JANDY NELSON
Dám ti aj slnko

BENJAMIN ALIRE SÁENZ
Aristoteles a Dante spoznávajú svet a tajomstvá vesmíru

FRANCISCO X. STORK
Marcelo objavuje skutočný svet

DANIELLA FERKOVÁ
Láska a iné Pobláznenia

PATRICK NESS
Najdlhší deň Adama T.

JA, SIMON

... PROTI
PRAVIDLÁM
HOMO SAPIENS

Becky
Albertalli:

slovar

Copyright © 2015 by Becky Albertalli
Translation © Ivana Cingelová 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3166-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Simon vs. The Homo Sapiens Agenda,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Balzer + Bray, an imprint of

HarperCollins Publishers, roku 2015,

preložila Ivana Cingelová.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Editorka Dana Brezňanová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

*Brianovi, Owenovi a Henrymu,
kvôli ktorým píšem príbehy o láske*

1

JE TO VEĽMI RAFINOVANÝ ROZHOVOR. Takmer si nevšimnem, že ma vydiera.

Sedíme na skladacích kovových stoličkách v zákulisí a Martin Addison vyhlási: „Čítal som tvoje mejly.“

„Čože?“ zdvihnem zrak.

„Dnes. V knižnici. Nie naschvál, naozaj.“

„Čítal si moje mejly?“

„Bol som na počítači hneď po tebe,“ vraví, „a keď som natukal Gmail, naskočil mi tvoj účet. Asi si sa zabudol odhlásiť.“

Vyjavene naňho zízam. Poklepe chodidlom o nohu stoličky.

„Prečo si sa prihlásil pod falošným menom?“ spýta sa.

No asi preto, aby ľudia ako Martin Addison neobjavili moju tajnú identitu. Čiže toto sa mi fakt podarilo.

Asi ma videl sedieť za počítačom.

A asi som kolosálny debil.

Dokonca sa usmeje. „Vlastne som si myslel, že by ťa mohlo zaujímať, že môj brat je gej.“

„Uhm. Ani nie.“

Pozrie na mňa.

„Čo sa mi snažíš naznačiť?“ spýtam sa.

„Nič. Spier, pozri, nemám s tým problém. Veď sa nič strašné nedeje.“

Až na to, že je to v skutočnosti malá katastrofa. Alebo skôr ultimátny prúser epických rozmerov, v závislosti od toho, či dokáže Martin držať hubu.

„Toto je fakt trápne,“ dodá Martin.

Vážne neviem, čo na to povedať.

„Vlastne,“ pokračuje, „je celkom jasné, že nechceš, aby o tom ľudia vedeli.“

No. Asi nie. Lenže povedať o tom ľuďom nie je to, čo ma v skutočnosti desí.

Nemyslím, že ma to desí.

Bude to trápne ako hrom a nebudem sa tváriť, že sa na to teším. No zrejme to nebude koniec sveta. Nie pre mňa.

Problém je, že neviem, aký by to malo dopad na Bluea. Ak to Martin niekomu povie. Ide o to, že Blue si stráži svoje súkromie. On by sa nezabudol odhlásiť z mejlu. A možno mi takú strašnú neopatrnosť nikdy neodpustí.

Takže asi sa snažím povedať, že neviem, aký by to malo dopad na nás. Na Bluea a mňa.

Ale fakt nemôžem uveriť, že sa o tom bavím s Martinom Addisonom. Spomedzi všetkých ľudí, čo sa mohli na Gmail prihlásiť po mne. Veci sa majú tak, že by som po-

čítač v knižnici vôbec nepoužil, lenže wifi je v škole blokována. A toto bol jeden z tých dní, keď som nedokázal počkať, až budem doma na noťase. Teda, nemohol som vydržať ani dovtedy, kým sa nalogujem na parkovisku pred školou cez mobil.

Pretože som dnes ráno napísal Blueovi zo svojho tajného účtu. A bol to tak trochu dôležitý mejl.

Len som sa chcel pozrieť, či neodpísal.

„Vlastne si myslím, že ľudia to zoberú v pohode,“ pokračuje Martin. „Mal by si byť sám sebou.“

Ani neviem, čo mu na to povedať. Nejaký hetero chalan, ktorý ma ani nepozná, mi radí s coming outom. Na to prosťe musím zagúľať očami.

„Okej, fajn, ako chceš. Nikomu to neukážem,“ vyhlási.

Na chvíľu mi hlúpo odľahne. Ale potom mi to dôjde.

„Neukážeš?“ spýtam sa.

Očervenie a hrá sa s lemom rukáva. Z niečoho v jeho výraze mi zovrie žalúdok.

„Ty si... ty si si to odfotoval alebo čo?“

„Nó,“ začne, „chcel som sa s tebou o tom porozprávať.“

„Počkaj – *doriti*, ty si si to odfotoval?“

Zovrie pery a hľadá niekam ponad moje plece. „Vlastne,“ pokračuje, „viem, že sa kamarátiš s Abby Susovou, takže som sa chcel spýtať...“

„To ako naozaj? Čo keby sme sa vrátili k tomu, prečo si si odfotoval moje mejly?“

Odmlčí sa. „Proste, zaujímalo by ma, či by si mi nechcel helfnúť s Abby.“

Takmer sa zasmejem. „Takže... chceš, aby som sa za teba prihovoriť?“

„No, hej,“ prizná.

„A prečo by som to, dopekla, robil?“

Pozrie na mňa a zrazu mi to dopne. Abby. To odo mňa chce. Abby výmenou za to, že neroztrúbi obsah mojich pridrbaných súkromných mejlov.

A Blueových mejlov.

Ježišikriste. Teda... Martina som pokladal za celkom neškodného. Tak trochu pribrzdeného nerda, ak mám pravdu povedať, ale nie v zlom zmysle slova. A vždy som si myslel, že je istým spôsobom zábavný.

Až na to, že teraz sa nesmejem.

„Ty ma to fakt chceš donútiť spraviť,“ hlesnem.

„Donútiť? Ale no... Tak to vôbec nie je.“

„Tak ako to je?“

„Vlastne nijako. Tá baba sa mi páči. A myslel som si, že by si mi s tým chcel pomôcť. Zavolať ma von, keď pôjde aj ona. A neviem...“

„A čo ak to neurobím? Zavesíš tie mejly na Facebook? Na zasraný tumblr?“

Ježiši. Tumblr. *Creeksecrets*. Ohováračské epicentrum Creekwoodskej strednej. Behom dňa to bude vedieť celá škola.

Obaja mlčíme.

„Len si myslím, že jeden druhému môžeme pomôcť,“ prehovorí Martin nakoniec.

Prehltne, sťažka.

„Marty, na scénu,“ zavolá z javiska profesorka Al-brightová. „Druhé dejstvo, tretí výstup.“

„No, proste si to premysli.“ Zlezie zo stoličky.

„Paráda. Fakt, fakt bohovské,“ odvrknem.

Pozrie na mňa. A potom nastane ticho.

„Neviem, čo také mám na to podľa teba povedať,“ do-dám napokon.

„Čo ja viem.“ Mykne plecóm. A nemyslím, že som sa v živote tak tešil na niečí odchod. No keď sa prstami obtrie o oponu, otočí sa ku mne.

„Len pre zaujímavosť,“ nadhodí. „Kto je Blue?“

„Nikto. Býva v Kalifornii.“

Ak si Martin myslí, že Bluea zradím, tak je totálne drbnutý.

Blue nebýva v Kalifornii. Býva v Shady Creeku a chodí k nám do školy. Blue nie je jeho skutočné meno.

Je to *niekto*. Možno dokonca niekto, koho poznám. Ale neviem kto. A nie som si istý, či to vedieť chcem.

A vážne nemám náladu na našich. Do večere mi ostáva tak zhruba hodina, čo znamená šesťdesiat minút, počas ktorých sa musím pokúsiť pretaviť svoj školský deň do série náramne vtipných historiek. Moji rodičia sú takí. Nemôžete im len tak povedať, ako mala francúzštinárka do zadku viditeľne zarezané nohavičky, alebo že Garrettovi drbla v jedálni tácka. Musíte im to zahrať. Rozprávať sa s nimi je vyčerpávajúcejšie ako mať blog.

Aj tak je to vtipné. Kedysi som kecanie a chaos pred večerou miloval. Teraz sa neviem dočkať, kedy sa vyparím.

Obzvlášť dnes. Zastavím sa len na toľko, čo Bieberovi zavraknem na obojok vôdzku, a vyjdem s ním von.

Snažím sa zabudnúť na svet pri hlasoch Tegan a Sary v mojom iPod. No nemôžem prestať myslieť na Bluea a Martina Addisona a čistú hrôzu menom dnešná divadelná skúška.

Takže Martin je do Abby, presne ako všetci hetero maníci na hodinách pre pokročilých. A vlastne odo mňa chce len to, aby sa k nám mohol votrieť, keď s ňou budem. Keď sa na to pozriem takto, nevyzerá to až tak strašne.

Až na fakt, že ma vydiera. A tým pádom aj Bluea. To preto mám chuť do niečoho kopnúť.

Ale Tegan a Sara pomáhajú. Prechádzka k Nickovi pomôže. Vo vzduchu sa vznáša ten svieži závan skorej jesene a ľudia už lemujú svoje vchody tekvicami. Zbožňujem to. Zbožňujem to už od detstva.

S Bieberom to strihneme k Nickovmu zadnému dvoru a do pivnice. Oproti dverám stojí masívna telka, na ktorej práve prebieha templársky masaker. Nick a Leah okupujú dve hojdacie herné stoličky. Vyzerajú, že z nich celé poobedie nevstali.

Keď vojdem dnu, Nick pauzne hru. Nick je skrátka taký. Neodloží kvôli vám gitaru, ale pauzne videohru.

„Bieber!“ zvolá Leah. Bieber sa jej okamžite nemotorne usalaší zadkom v lone, vyplazí jazyk a búcha labou. Pri Leah fakt kruto nemá hanby.

„Nie, nič sa nedeje. Len sa pozdrav so psom. Tvár sa, že tu nie som.“

„Ach, chceš, aby som poškrabkala za ušami aj teba?“

Usmejem sa. Je to fajn, všetko je v poriadku. „Našli ste zradcu?“ spýtam sa.

„Zabili sme ho,“ potľapká Nick po ovládači.

„Pekne.“

Fakticky, dobro asasínov alebo templárov, alebo akejkoľvek postavy z videohry ma ani trochu nezaujíma. Ale myslím, že to potrebujem. Potrebujem videoherné násilie a vôňu pivnice a priateľstvo Nicka a Leah. Rytmus našich rozhovorov a ticha. Bezcieľnosť popoludní uprostred októbra.

„Simon, Nick nepočul o le bombardárokoch.“

„Óóó. *Le bombardáky. C'est une histoire touchante.*“

„Anglicky, prosím?“ odvetí Nick.

„Alebo pantomimicky,“ dodá Leah.

Ako vyjde najavo, predvádzanie epicky zarezaných nohavičiek mi fakt ide.

Tak možno ma baví hrať divadlo. Tak trochu.

Myslím, že začínam cítiť atmosféru toho školského výletu v šiestej triede. Neviem to vysvetliť. Ale keď sme spolu len my traja, vzniknú z toho tieto dokonalé hlúpe momenty. V takýchto chvíľach neexistuje žiaden Martin Addison. Neexistujú žiadne tajomstvá.

Hlúpe. Dokonalé.

Leah roztrhne papierový obal na slamke. Obaja držia obrovské polystyrénové poháre sladkého čaju z reťazca Chick-fil-A. Vlastne som tam už nejaký čas nebol. Segra sa dopočula, že prispievajú na organizácie, čo bojujú pro-

ti gejom, a asi mi začalo pripadať čudné jedávať tam. Napriek tomu, že sú ich oreo milkšejky gigantickým stelesnením spenenej lahodnosti. Nie že by som to mohol pred Nickom a Leah vytiahnuť. Gej veci s ľuďmi práve nerozoberám. Až na Bluea.

Nick sa napije čaju a zazíva a Leah sa mu okamžite pokúsi do úst hodiť malý žmolok papiera. Ale Nick zavrie ústa.

Leah pokrčí plecami. „Len zívaj, spachtoš.“

„Prečo si taký unavený?“

„Lebo žúrujem. Celú noc. Každú noc,“ odvetí Nick.

„Ak sa pod slovom ‚žúrujem‘ myslíš domáca z matiky.“

„STRČ SA, LEAH.“ Oprie sa, znovu zívne. Tentoraz sa mu Leahin papierový žmolok obtrie o kútik úst.

Hodí ho späť na ňu.

„Snívajú sa mi divné sny,“ dodá.

Zdvihnem obočie. „Fuj. Nechceš si to nechať pre seba?“

„Hmm. Nie také sny.“

Leah sčervenie ako rak.

„Nie, akože,“ pokračuje Nick, „vážne divné sny. Snívalo sa mi, že si v kúpeľni dávam kontaktné šošovky a nemôžem prísť na to, ktorá ide do ktorého oka.“

„Okej. A potom čo?“ Leah má tvár zaborenú do Biebrovej šije a jej hlas znie tlmene.

„Nič. Zobudil som sa, nasadil si šošovky ako vždy a všetko bolo v poriadku.“

„To je ten najnudnejší sen na svete,“ vyhlási Leah. A potom, chvíľu nato: „Nie je práve preto na puzdre označená pravá a ľavá strana?“

„Alebo by práve preto mali ľudia nosiť okuliare a prestať si chytať očné buľvy.“ Usadím sa v tureckom sede na koberec. Bieber sklzázne Leah z lona a príde ku mne.

„A preto, že ty vyzeráš v okuliároch ako Harry Potter, že, Simon?“

Raz. Povedal som to raz.

„Myslím, že sa mi moje podvedomie snaží niečo povedať.“ Keď na Nicka príde intelektuálna chvíľka, vie si istý tvrdo za svojím. „Témou toho sna je očividne zrak. Čo nevidím? Kde mám mŕtvy uhol?“

„V zbierke hudby,“ navrhnem.

Nick sa zahojdá na hernej stoličke a znova sa napije čaju. „Vedeli ste, že keď Freud pracoval na svojej teórii, interpretoval vlastné sny? A že veril, že sny predstavujú formu podvedomého uspokojenia?“

S Leah na seba pozrieme a som si istý, že myslíme na to isté. Vôbec nezáleží na tom, že Nick s veľkou pravdepodobnosťou trepe absolútne koniny. Keď je v jednej zo svojich filozofických nálad, je tak trošku neodolateľný.

Vlastne sa pevne držím zásady, že sa nezamilujem do hetero chalanov. Prinajmenšom do tých, kde to mám potvrdené. V každom prípade mám zásadu, že sa nezamilujem do Nicka. No Leah sa doňho zamilovala. A má z toho hromadu problémov, predovšetkým teraz, keď je na scéne Abby.

Spočiatku som nechápal, prečo Leah nenávidí Abby, a keď som sa to narovinu spýtal, nikam som sa nedostal.

„Och, Abby je *bombová*. Veď je roztlieskavačka. A je taká roztomilá a štíhla. No nie je totálne úžasná?“

Nikto neovláda umenie predniesť niečo s kamennou tvárou tak ako Leah.

Časom som si však všimol, ako si Nick vymenil na obe-
de miesto s Bramom Greenfeldom – bola to vykalkulovaná
výmena s cieľom maximalizovať šancu, že bude sedieť bliž-
šie k Abby. A potom tie pohľady. Dlhé, nešťastne zaľúbe-
né pohľady Nicka Eisnera. Ten grc sme už zažili na konci
prvého ročníka s Amy Everettovou. Aj keď musím uznať,
že tá nervózna náruživosť, keď sa mu niekto páči, je istým
spôsobom fascinujúca.

Len čo Leah na Nickovej tvári zbadá ten výraz, uzavrie
sa do seba.

Čo znamená, že v skutočnosti existuje jeden dobrý dô-
vod, prečo by som mal Martinovi Addisonovi robiť poon-
diatu dohadzovačku. Ak sa Martin a Abby dajú dokopy,
problém s Nickom možno zmizne. Leah si môže dať po-
hov a rovnováha bude obnovená.

Takže tu nejde len o mňa a moje tajomstvá. O mňa tu
nejde prakticky vôbec.

2

OD: hourtohour.notetonote@gmail.com

KOMU: bluegreen118@gmail.com

DÁTUM: 17. októbra, 0.06

PREDMET: Re: keď ti to došlo

To je fakt sexy príbeh, Blue. Druhý stupeň je proste nekonečný horor. No, možno nie nekonečný, keďže sa skončil, ale vážne to človeka psychicky poznačí. Nezáleží, kto si. Puberta nepozná zľutovanie.

Čisto zo zvedavosti – po otcovej svadbe si ho ešte videl?

Ja ani neviem, kedy mi to doplo. Bola to kopa maličkostí. Divný sen o Danielovi Radcliffovi, čo som raz mal. Alebo keď som bol na druhom stupni posadnutý Passion Pit a potom som si uvedomil, že vôbec nie kvôli hudbe.

A potom som mal v ôsmej triede babu. Bol to jeden z tých vzťahov, keď spolu „chodíte“, ale v skutočnosti sa nevidate nikde mimo školy. A nie že by ste niečo riešili aj v tej škole. Tuším sme sa držali za ruky. Šli sme ako pár na ôsmacký ples, ale celý večer som s kamošmi jedol čipsy a špehoval ľudí spod tribúny. A v istom momente za mnou prišla nejaká baba s tým, že ma pred telocvičňou čaká moja frajerka. Mal som ju ísť pohľadať a potom sme sa asi mali bozkávať. So zatvorenými ústami, tak druhostupňovo.

Takže moment, na ktorý som v živote najviac pyšný: zdrhol som a schoval sa ako krpátý škôlkar na véckach. Tým myslím v kabínke, za zatvorenými dverami, so skrčenými nohami hore na mise, aby mi ich nebolo vidno. Akoby tam baby mali nabehnúť a vytiahnuť ma von. Bože, ostal som tam celý večer. A potom som sa už so svojou frajerkou nikdy nebavil.

Navyše to bolo na Valentína. Pretože som taký romantik. Proste, ak mám byť sám k sebe úplne úprimný, vtedy som to už rozhodne vedel. Ibaže potom som mal baby ešte dve.

Vieš, že toto je oficiálne ten najdlhší mejl, aký som kedy napísal. Nekecám. Možno si jediný človek, čo odo mňa dostane viac ako 140 znakov. To už o niečom vypovedá, nie?

No, myslím, že tu to utnem. Nebudem klamať. Mal som tak trochu divný deň.

Jacques

OD: bluegreen118@gmail.com

KOMU: hourtohour.notetonote@gmail.com

DÁTUM: 17. októbra, 20.46

PREDMET: Re: keď ti to došlo

Jediný? To definitívne o niečom vypovedá. Som vážne poctený, Jacques. Je to vtipné, lebo ani ja veľmi nemej-lujem. A nikdy sa o týchto veciach s nikým nerozprávam. Len s tebou.

Podľa môjho skromného názoru by bolo neskutočne depresívne, keby sa moment, na ktorý si v živote najviac pyšný, udial na druhom stupni. Nevieš si predstaviť, ako strašne som druhý stupeň neznášal. Spomínaš si na tie prázdne pohľady a: „Uhm, faaajn,“ keď si niečo dopove-dal? Všetci ti skrátka museli dať jasne najavo, že vo všet-kom, čo si myslíš alebo cítiš, si úplne sám. Najhoršie na tom, samozrejme, je, že ja som robil presne to isté iným. Tak trochu mám chuť vracať, už len keď si na to spomeniem.

Takže sa v podstate snažím povedať, že by si sa mal prestať trápiť. Všetci sme sa správali strašne.

Aby som odpovedal na tvoju otázku, párkrát som ho po tej svadbe videl – vlastne asi dvakrát ročne. Moja nevlastná mama chodí na veľa rodinných stretávok a tak. On je žena-tý a mám pocit, že jeho žena je tehotná. Nie je to vyslovene trápne, pretože to všetko prebehlo len u mňa v hlave. Fakt super, nie? Nieкто ti spustí krízu sexuálnej identity a nemá o tom ani potuchy. Úprimne, stále na mňa zrejme myslí ako na sesternicinho divného dvanásťročného nevlastného syna.